

**POLSKA
RZECZPOSPOLITA
LUDOWA**

**URZĄD
PATENTOWY
PRL**

O P I S P A T E N T O W Y

73 315

Patent dodatkowy
do patentu _____

Kl. 37c, 1/02

Zgłoszono: 28.09.1970 (P. 143 514)

Pierwszeństwo: 30.09.1969 dla zastrz. 1—4;
06.11.1969 dla zastrz. 5—12

Republika Federalna
Niemiec

Zgłoszenie ogłoszono: 05.04.1973

MKP E04d 1/02

Opis patentowy opublikowano: 01.12.1975

CZYTELNIA

Urzędu Patentowego
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

Twórca wynalazku: —

Uprawniony z patentu: Max Gerhaher, Straubing (Republika Federalna Niemiec)

Gąsior dachowy

Przedmiotem wynalazku jest gąsior dachówki. Pokrycie dachu, składające się na ogół z dachówek ma trzy podstawowe funkcje do spełnienia. Służy ono do ochrony budynku przed deszczem, śniegiem, zawieją śnieżną, lodem i słońcem i dlatego musi być wystarczająco wodoszczelne. Musi ono odprowadzać wilgoć z wnętrza budynku powstałą wskutek gotowania, prania i mycia, oddychania urządzeń pracy rzemieślniczych i przemysłowych a także wilgoć nowej budowy. Musi ono ponadto przyczyniać się do ochrony budynku przed nadmiernym nagrzaniem i wychłodzeniem.

Spadziste dachy wykonywane są z reguły jako dachy nieocieplone lub dachy z warstwą izolacyjną (dwuwarstwowe). Dach nieocieplony jest to dach wentylowany, to znaczy przestrzeń pod dachem jest napowietrzana i odpowietrzana. Zmniejsza to naprężenia termiczne konstrukcji nośnej i pułapu najwyższej kondygnacji. Ponadto strumień powietrza, biegnący wzdłuż wewnętrznej strony pokrycia dachu, a więc przepływ od okapu w kierunku gąsiora porywa z sobą i odprowadza wilgoć, co zmniejsza zależną od temperatury zewnętrznej ewentualną kondensację pary wodnej na spodzie przeważnie nieocieplonego pokrycia dachu. Zapobiega to również tworzeniu się kropeł i oblodzeniu spodu pokrycia dachu, gniciu lub korozji konstrukcji dachowej i zawilgoceniu izolacji dachu wskutek spadania kropeł lub lodu. Na przewietrzanych dachach utrzymuje się śnieg, ponieważ od spodu wzdłuż pokrycia dachu przepływa zimne powietrze z otoczenia. Z tego powodu następuje stopniowe topnienie pokrywy śnieżnej bez spiętrzenia wody z tającego śniegu na występie dachu powyżej okapu, przez co unika się uszkodzenia budynku.

Napowietrzenie w pobliżu okapu, a więc wprowadzanie powietrza odbywać się może przez wentylacyjne płytki dachowe lub otwory pomiędzy krokwiami, a w przypadku dwuwarstwowego dachu — pomiędzy listwami. Wskutek ogrzania i wchłonięcia wilgoci powietrze staje się lżejsze i przemieszcza się jak w kominie, po spadzistej powierzchni dachu do góry. Wykorzystując te zjawiska można osiągnąć wystarczające napowietrzanie i odpowietrzanie. W pobliżu gąsiora znajdują się urządzenia do odpowietrzania, które dotychczas wykonywane były zwykle jako płytki wentylacyjne w kształcie dymnika.

Podczas, gdy wentylację nieocieplonych dachów da się rozwiązać bez specjalnej zwyczajki kosztów przez napowietrzanie pomiędzy krokwiami za pomocą pionowych szczelin lub pomiędzy łątami, to do odpowietrzania

niezbędne są dotychczas zawsze wymienione dachówki wentylacyjne. Są one znacznie droższe niż zwykłe dachówki i przy pokrywaniu dachu należy zwracać uwagę na to, aby układane one były rzeczywiście w wyznaczonych odstępach. Często nie stosuje się w ogóle dachówek wentylacyjnych w obrębie kalenicy. Ponieważ zaś ponadto gąsiorzy łączy się na powierzchni dachu i wzajemnie ze sobą za pomocą zaprawy, aby zabezpieczyć je przed spadaniem, to dach pozostaje szczelny również przy kalenicy. Następstwem tego jest niedostateczne odpowietrzanie dachu.

Z dotychczasowego stanu techniki znany jest gąsior wykonany w ten sposób, że pomiędzy nakrywanym zakończeniem gąsiora posiadającym mniejszy przekrój, a nakrywającym zakończeniem kolejnego gąsiora, posiadającym większy przekrój, pozostaje szczelina wentylacyjna. W pewnej odległości od przejścia dużego przekroju na mały znajduje się na zewnętrznym płaszczy mniejszego przekroju okrążające go żebro, które zapobiega przeciekaniu wody do końca. Pomiedzy żebrem i wewnętrzną powierzchnią płaszcza nakrywającego gąsiora pozostaje również szczelina wentylacyjna. Za żebrem ciągnie się dalej mniejszy przekrój, przy czym na walcowej powierzchni jego płaszcza umieszczone są otwory wentylacyjne, które prowadzą promieniowo do wewnętrznej strony mniejszego przekroju. Powierzchnia czołowa mniejszego przekroju zaopatrzona jest w obiegające żebro, które ma podobną średnicę jak wspomniane uprzednio żebro. Wzajemne spojenie zaprawą obu końcowych stron następuje w dolnej, jednej trzeciej części pierścieniowej szczeliny, a mianowicie obustronnie tylko w obrębie pomiędzy oboma żebrowymi promieniowymi otworami wentylacyjnymi. Tego rodzaju dachówka wentylacyjna wykazuje szereg ujemnych cech. Wskutek obiegającej szczeliny powietrznej stopa jej nakrywanego zakończenia jest znacznie cieńsza niż w wynalezionym gąsiorze. Jednakże dla zamknięcia przed deszczem i wodą z tającego śniegu otwartych, stosunkowo dużych na wielu dachach szczelin gąsiorów, konieczne jest nadanie zwężonemu zakończeniu możliwie jak największej rozpiętości.

Gąsiorzy przymocowuje się na ogół wiążąc ich stopy zaprawą z obiema powierzchniami dachu, przy czym położenie gąsiora wyznacza rozpiętość zwężonego zakończenia, ponieważ jego stopy spoczywają praktycznie na powierzchniach dachu i oddzielone są od nich tylko zupełnie wąskimi warstwami zaprawy. Wskutek spadzistości powierzchni dachu trzeba z konieczności wypełniać zaprawą większe szczeliny pod stopami samego korpusu gąsiora, ponieważ stopy tej podstawy znajdują się w większej odległości od siebie, a tym samym od powierzchni dachu niż w części zwężonej.

Wskutek obiegającej szczeliny powietrznej znany gąsior wymaga nadzwyczaj silnego zwężenia nakrywanego zakończenia, co powoduje, że szczeliny wypełnione zaprawą pod korpusem gąsiora stają się bardzo wysokie. Zaprawa z wysokich szczelin wyłamuje się o wiele łatwiej, co nie zabezpiecza już wymaganego zamocowania na wypadek burzy i szczelnego przylegania do powierzchni dachu. Mankamenty te stają się tym większe im bardziej spadziste są powierzchnie dachu. Natomiast zwężenie w przypadku wynalezionych dachówek wentylacyjnych – gąsiorów wraz z występującymi jego ujemnymi cechami jest zredukowane do minimum i odpowiada zwężeniu właściwemu dla gąsiorów konwencjonalnych.

Wskutek obiegającej szczeliny wentylacyjnej znany gąsior wentylacyjny nie posiada żadnych punktów ani powierzchni, w których zewnętrzne powierzchnie nakrywanego zakończenia byłyby tak dopasowane wymiarami do wewnętrznych powierzchni nakrywającego zakończenia, aby zabezpieczało to pewne poziome, jak i boczne położenie nakrywającego gąsiora. Ponieważ nakrywające zakończenie znanego gąsiora wentylacyjnego spoczywa na znacznie wyższej warstwie zaprawy, będzie się ono zapadało i przy układaniu ugniatało miękka jeszcze zaprawę. Zapadanie się gąsiora powoduje prawie całkowite zamknięcie szczeliny wentylacyjnej w górnej partii, podczas gdy z obu stron szczelina jest i tak zamknięta przez zaprawę.

Gąsiorzy w znanym wykonaniu nie posiadają ponadto żadnych elementów, które spełniałyby warunek zabezpieczenia ich wzajemnego wzdłużnego położenia. Niezamierzone przesunięcie przy układaniu może w pełni albo częściowo zamknąć szczelinę powietrzną pomiędzy czołową powierzchnią nakrywającego zakończenia a przejściową powierzchnią prowadzącą od korpusu gąsiora ku zwężonemu zakończeniu. Również wskutek niezamierzonego rozciągnięcia gąsiorów przy ich układaniu pierwsze żebro nakrywanego zakończenia może pokryć się z wewnętrznym żebrem na czołowej powierzchni nakrywającego zakończenia, co spowoduje prawie całkowite zamknięcie otworu odpowietrzającego.

Gąsiora w znanym wykonaniu nie można wytwarzać na zwykłych prasach cegielnianych, ponieważ wskutek opisanych, promieniowych otworów wentylacyjnych powstają podcięcia. Otwory te można wykonać tylko ręcznie za pomocą specjalnych przyrządów lub na skomplikowanych prasach i formach. Z uwagi na stosunkowo małą ilość wytwarzanie ich na stosunkowo drogich prasach i formach, bez pracy ręcznej, jest nieekonomiczne.

Celem niniejszego wynalazku jest konstrukcja gąsiora, dachówki wentylacyjnej, pozbawiona wyżej omówionych wad, która umożliwi przymusowe odpowietrzanie dachu w najwyższej partii dachu, mianowicie bezpośrednio przy kalenicy.

Cel wynalazku został osiągnięty dzięki temu, że tylko części zewnętrznego płaszcza jego zwężonego zakończenia, pokrywanego przez przylegający gąsior, dostosowane są wymiarowo do wewnętrznych powierzchni podpierających jego drugiego zakończenia, podczas gdy inne części zewnętrznej powierzchni zwężonego zakończenia są cofnięte do tyłu w stosunku do powierzchni wewnętrznej jego drugiego zakończenia. Spojenie wynalezionego gąsiora zaprawą następuje tylko w tych miejscach, w których zakończenie przylegającego gąsiora opiera się na częściach podpierającego powierzchnię zewnętrznego płaszcza zwężonego zakończenia. W miejscach, w których zwężone zakończenie cofnięte jest do tyłu w stosunku do wewnętrznego obwodu zakończenia nakrywającego, nie stosuje się spajania zaprawą.

Dzięki wynalazkowi osiąga się to, że przy takim samym koszcie wytwarzania jak znanych gąsiorów zostaje samoczynnie i przymusowo zapewnione odpowietrzanie dachu na jego najwyższej linii. Ponieważ we wszystkich miejscach nałożenia jednego gąsiora na drugi tworzy się otwór przelotu powietrza, który może być dość duży, gdyż nakładka w dwóch małych partiach wystarcza do pewnego podparcia gąsiora nakrywającego, to uzyskuje się wentylację, dla osiągnięcia której przy użyciu dotychczasowych dachówek wentylacyjnych konieczna była stosunkowo duża liczba tych dachówek przy odpowiednio wyższych kosztach. Ponieważ gąsiorów można układać otworem w kierunku przeważających wiatrów, to daje to szczególnie dużą pewność przed przenikaniem zawiei śnieżnych. Przy wietrze wiejącym z ukosa narastający ukośnie na powierzchni dachu strumień powietrza urywa się przy kalenicy i zawirowuje tam, tak, że i w tym przypadku istnieje pewność zabezpieczenia przed przeniknięciem zawiei śnieżnej. Przy wietrze wiejącym dokładnie z przeciwnego kierunku otwór wentylacyjny zostaje ostatecznie zamknięty przez leżący przed nim wywietrznik, a tym samym zabezpieczony przed nawiewaniem śniegu. Przy stosowaniu wynalezionych gąsiorów, jako dachówek narożnych, układa je się tak, że otwór ich skierowany jest ku okapowi. W dolnej części okapu służą one do nawietrzania, a w górnej części do odpowietrzania.

Szczególnie przydatną postać gąsiora według wynalazku, uzyskuje się dzięki spłaszczeniu górnej strony zwężonego zakończenia walcowego lub stożkowego gąsiora. Utworzony przez spłaszczoną górną stronę zwężonego zakończenia gąsiora i łukowatą w przekroju, nakrywającą stronę przylegającego gąsiora otwór o kształcie wycinka koła stanowi w efekcie otwór przelotu powietrza.

Szczególnie korzystne jest, kiedy zwężone zakończenie gąsiora posiada w pobliżu swej powierzchni czołowej wystający na zewnątrz próg, obejmujący cały obwód zewnętrzny. Próg ten zapobiega przenikaniu do otworu przelotu powietrza wody deszczowej, spływającej z gąsiora ku jego zwężonemu zakończeniu. Inna korzystna postać konstrukcji według wynalazku, zakłada wykonanie na zakończeniu dachówki, pokrywającym przyległy gąsior, co najmniej w obrębie nakładki na zwężone zakończenie przyległego gąsiora, dwóch wystających do wewnątrz progów, których odległość odpowiada co najmniej szerokości zewnętrznego progu zwężonego zakończenia. Zabezpiecza to położenie, a przez odpowiednie usytuowanie progów zapobiega całkowitemu lub prawie całkowitemu zamknięciu otworu przelotu powietrza przez przylegający gąsior w przypadku nieuważnego układania gąsiorów. Jeśli oba wystające do wewnątrz progi zostaną usytuowane jeden od drugiego w odstępie większym od szerokości zewnętrznego progu zwężonego zakończenia, to można różnicować wielkość zakresu zachodzenia jednego gąsiora na drugi, tak, aby przy danej liczbie gąsiorów móc pokrywać szczyt dachu o różnej długości.

Dalsza odmiana konstrukcji gąsiora według wynalazku przewiduje takie dopasowanie odległości położenia wystającego do wewnątrz tylnego progu, znajdującego się na zakończeniu gąsiora do spłaszczonego zakończenia przyległego gąsiora, aby wyższa część przylegającego gąsiora mogła w pełni pokryć otwór wentylacyjny, na skutek czego można, jeśli jest to z jakichkolwiek względów pożądanie, zrezygnować z wentylacji, a tym samym stosować wynalezione gąsiorów w konwencjonalny sposób, a więc bez wentylacji. Nakrywający gąsior układa się przy tym tak, że jego tylny, wystający do wewnątrz próg zachodzi na obrzeżach na zewnętrzny próg zwężonego zakończenia nakrywającego gąsiora. Szczelinę powstającą w miejscu otworu wentylacyjnego pokrywa się przy tym zaprawą.

Wreszcie korzystne może być również, jeśli zakończenie nakrywające przyległy gąsior wyposażone zostanie w otworze odpowietrzającym we wkładkę sitową w celu zwiększenia zabezpieczenia przed nawianiem śniegu, tam gdzie to jest wymagane.

Dalsza szczególnie korzystna konstrukcja przedmiotu wynalazku polega na tym, że zwężone zakończenie walcowego zresztą lub stożkowego gąsiora posiada z obu stron skośne ścięcie w kształcie dachu. Takie skośne ścięcia w kształcie dachu są bardzo korzystne w porównaniu z poziomym tylko spłaszczeniem. Skośne ścięcia w kształcie dachu tworzą w konsekwencji dwa otwory, których wspólny przekrój jest prawie dokładnie taki sam jak przekrój powstający przy poziomym spłaszczeniu. Jednakże przez rozdzielony w ten sposób otwór nie mogą się wślizgiwać do wewnątrz ptaki.

Obie części podpierające, zwężone zakończenia wentylacyjnego gąsiora, opartego na założeniach wyna-

lazu, zapewniają trwałe położenie nakrywającego zakończenia, co zabezpiecza utrzymanie otwartego przekroju wentylacyjnego.

Gąsior, według wynalazku można układać bez trudności bez dachówek łączących; odnosi się to do wszystkich rodzajów gąsiorów i dachów o wszelkich kątach nachylenia.

Zagwarantowane zabezpieczenie wzdłużnego położenia gąsiora, wykonanego w oparciu o zasady wynalazku, zapewnia, że przekrój wentylacyjny pozostanie otwarty.

Gąsior, według wynalazku nie mają żadnych podcięć i można je wykonywać na zwykłych prasach równie korzystnie pod względem kosztów jak gąsior, konwencjonalne.

Z porównania jednakowych co do wielkości gąsiorów w znanym wykonaniu oraz gąsiorów, stanowiących przedmiot wynalazku, wynika ponadto, że otwór wentylacyjny w kształcie szczeliny, który obustronnie w dolnej, jednej trzeciej części zamknięty jest przez zaprawę, ma znacznie mniejszą powierzchnię przekroju niż otwór w kształcie wycinka koła, znajdujący się w wynalezionym gąsiorze, w przypadku którego również tylko dolna, jedna trzecia część nie może być wykorzystana dla celów wentylacji wobec bocznych powierzchni pasowanych.

Dzięki spłaszczeniu, gąsior wentylacyjny według wynalazku posiada ponadto tę zaletę, że można zastosować wkładkę sitową fazowaną w kształcie litery U z prostoliniowym załamaniem krawędzi dla dalszego zwiększenia pewności ochrony przed zawiejami śnieżnymi. Natomiast wykonanie wkładki sitowej z zagiętymi krawędziami dla gąsiorów w znanym wykonaniu jest znacznie droższe.

Dzięki mniej więcej trójkątnemu ukształtowaniu zwężonego zakończenia walcowego lub stożkowego gąsiora osiąga się dalszą zaletę, polegającą na tym, że utrwała ono pokrywany gąsior nie tylko w położeniu bocznym, lecz dodatkowo również w położeniu poziomym, a mianowicie ustawienie w położeniu poziomym jest jeszcze dokładniejsze, niż w przypadku opisanych ostatnio znanych gąsiorów. Dalsze zalety polegają na tym, że skośne powierzchnie w kształcie dachu odprowadzają lepiej wodę, a woda spiętrzona przy oblodzeniu może spłynąć. Przy zawianiu śniegiem zamknięty zostaje jedynie otwór leżący po stronie osłoniętej od wiatru, podczas, gdy drugi otwór położony od strony kierunku wiatru pozostaje otwarty. Wreszcie, gąsior stanowiący przedmiot wynalazku sprawia bardziej korzystne wrażenie optyczne, ponieważ linia kalenicy nie urywa się tak nagle przy widoku z boku.

Dalsza konstrukcja gąsiora według wynalazku przewiduje, że obustronne ukośne ścięcia w postaci dachu mogą mieć formę linii prostej lub krzywej. Poza tym w obrębie nakrytego zakończenia gąsiora można przewidzieć próg, który w dolnej partii jest wyższy niż w innych miejscach. Takie ukształtowanie gąsiora zwiększa znacznie pewność zabezpieczenia przed przenikaniem wody przy spiętrzeniu, przy jednoczesnym nieistotnym zmniejszeniu przekroju przelotu powietrza. Dla ustalania aktualnego stopnia zachodzenia jednego gąsiora na drugi, celowe jest usytuowanie w środku i na obu bokach wewnętrznej czołowej strony dachówki nakrywającej, podwójnych progów. W utworzone w ten sposób rowki mogą wejść progi ściętego ukośnie zakończenia gąsiora, które ma kształt dachu, w celu zabezpieczenia wzajemnego położenia.

Dalsza, szczególnie korzystna odmiana wykonania wynalazku przewiduje, że ukośne ścięcia o kształcie dachu zwężonego zakończenia gąsiora spłaszczają się bardziej ku stronie czołowej i przechodzą w spłaszczoną poziomo część. Dzięki takiemu ukształtowaniu zwężonego zakończenia gąsiora oba otwory istniejące na początku zachodzenia gąsiorów na siebie przechodzą w jeden otwór o kształcie wycinka koła, którego podstawa leży poziomo, przy czym cały przekrój otworu w obrębie przekrycia pozostaje prawie równy. Dla zwiększenia pewności zabezpieczenia przed przenikaniem wody, korzystne jest wyposażenie powierzchni czołowej gąsiora spłaszczonego obecnie poziomo, jak w głównym patencie, w obiegający próg. Ta forma wykonania wynalazku daje jeszcze większą pewność ochrony przed przenikaniem spiętrzonej wody, ponieważ spłaszczona poziomo część, a tym samym próg, który ma przekroczyć woda, leżą znacznie wyżej niż najgłębsze miejsca obu otworów przelotu powietrza, po których może spłynąć woda, jeśli nie zostanie ona przykładowo spiętrzona przez tający i zamarzający śnieg.

Przedmiot wynalazku jest bliżej objaśniony na rysunku, na którym: fig. 1 przedstawia przekrój części pokrywających się dwóch konwencjonalnych gąsiorów, fig. 2 — przekrój według linii II—II z fig. 1, fig. 3 — odpowiadający fig. 1 przekrój zakresu pokrywania się dwóch gąsiorów, stanowiących przedmiot wynalazku, fig. 4 — przekrój według linii IV—IV z fig. 3, fig. 5 — przekrój zakresu pokrywania się dwóch gąsiorów stanowiących przedmiot wynalazku w odmiennym wykonaniu, fig. 6 — przekrój wzdłuż linii V—V z fig. 5, fig. 7 — przekrój zakresu pokrywania się dwóch gąsiorów stanowiących przedmiot wynalazku w trzeciej odmianie wykonania, fig. 8 — dwa przekroje wzdłuż linii VI—VI i VII—VII z fig. 7, fig. 9 — przekrój wzdłuż linii XI—XI z fig. 8 oraz fig. 10 — dwa przekroje wzdłuż linii VIII—VIII i IX—IX z fig. 7.

Fig. 1 i 2 pokazują, że wewnętrzny próg 2 nakrywającego zakończenia 3 gąsiora leży bezpośrednio na zwężonym zakończeniu 4 gąsiora 5, przy czym wewnętrzny próg gąsiora 1 zachodzi za zewnętrzny próg 6 gąsiora

5 dla zabezpieczenia położenia. Szczelina wypełniona jest zaprawą 15. Jak pokazuje rysunek nie ma możliwości przelotu powietrza przy konwencjonalnym ukształtowaniu gąsiora.

Fig. 3 i 4 pokazują miejsce pokrywania się dwóch gąsiorów stanowiących przedmiot wynalazku. Uwidocznione na rysunku nakrywające zakończenie 8 gąsiora 7 posiada w prezentowanym przykładzie wykonania dwa progi wewnętrzne 9 i 10, natomiast zwężone zakończenie 11 gąsiora 12 jest, jak to widać zwłaszcza na fig. 4, spłaszczone tak, że pomiędzy jego górną stroną a walcową powierzchnią wewnętrzną nakrywającego zakończenia 8 gąsiora 7 istnieje otwór przelotu powietrza 13 w kształcie wycinka koła, który posiada opisane na wstępie zalety. Na zwężonym zakończeniu gąsiora usytuowany jest próg zewnętrzny 14, który w obrębie krawędzi wchodzi pomiędzy wewnętrzne progi 9 i 10 przylegającego gąsiora 7 zabezpieczając tym samym położenie, podczas, gdy w partii spłaszczonej zapobiega on przenikaniu wody deszczowej do dachu.

Jeśli szczególnie ostre warunki atmosferyczne wymagają zabezpieczenia przed przenikaniem zawiei śnieżnych, można osadzić w otworze 13 wstawkę sitową, która z absolutną pewnością zapobiega przenikaniu śniegu niesionego przez wiatr. Zwykle jednak wystarcza już takie ułożenie wynalezionych gąsiorów, aby wylot otworu przelotu powietrza 13 pokrywał się z przeważającym kierunkiem wiatrów.

W przypadku odmiennej formy wykonania gąsiora stanowiącego przedmiot wynalazku (fig. 5 i 6) nakrywające zakończenie 16 gąsiora 15 posiada na swojej wewnętrznej stronie w obrębie przylegania do zwężonego zakończenia przyległego gąsiora 20 dwa usytuowane obok siebie progi 17 i 18. Zwężone zakończenie 19 gąsiora 20, jak to widać przede wszystkim z fig. 6, jest tak ścięte ukośnie w kształcie dachu, że pomiędzy ukośnymi ścięciami 25 i 26 a pokrywającymi łukowo te ukośne ścięcia gąsior 15 istnieją dwa otwory przelotu powietrza 21, które utworzone są przez linie proste i łuki. Ukośne ścięcia w kształcie dachu mogą mieć formę krzywizn 25 lub linii prostych 26. Ścięte ukośnie w kształcie daszku zakończenie gąsiora 20 opiera się progami 17, który wchodzi w rowki utworzone przez progi 17 i 18 nakrywającego gąsiora 15 na tym pokrywającym gąsiorze od góry i po obu stronach i zabezpiecza jego położenie. Prog 22 na dolnym zakończeniu 23 jest nieco wyższy niż w innych miejscach, co zwiększa pewność zabezpieczenia przed przenikaniem wody.

Gąsior według wynalazku, którego zwężone zakończenie najpierw jest ścięte ukośnie w kształcie dachu, a następnie przechodzi ku końcowi w spłaszczoną poziomo część, przedstawiają fig. od 7 do 10. Nakrywające zakończenie 28 gąsiora 27 posiada na swej stronie wewnętrznej z obu stron próg 29, który za progami 35 zachodzi w obustronne rowki 30 zwężonego zakończenia 31 nakrywanego gąsiora 32 i gwarantuje utrwalenie wzdłużnego położenia gąsiora. Zwężone zakończenie 31 jest w obrębie powierzchni czołowej 33 spłaszczone poziomo od góry i tworzy wraz z nakrywającym zakończeniem 28 gąsiora otwór przelotu powietrza 34 o kształcie wycinka koła, który widoczny jest na prawej połowie fig. 8.

Przekroje uwidocznione na fig. 8 i 10 pozwalają dostrzec, jak poziomo spłaszczona część zwężonego zakończenia gąsiora przechodzi stopniowo w formę ściętą ukośnie w kształcie dachu. Na lewej połowie fig. 8 widoczny jest wężykowaty otwór 36, podczas, gdy prawa połowa fig. 10 w obrębie przekroju VIII—VIII pozwala dostrzec ukośne ścięcia w kształcie dachu 37, które wraz z nakrywającym zakończeniem 28 gąsiora tworzą po obu stronach po jednym otworze 38 ograniczonym łukami. Na lewej połowie fig. 10 widać, jak w obrębie powierzchni przekroju IX—IX ukośne ścięcie 37 przechodzi stopniowo w walcowy przekrój 39 gąsiora 32. Nakrywające zakończenie 28 gąsiora opiera się w obrębie przekroju VI—VI obustronnie powierzchniami 30, a w obrębie przekroju VIII—VIII powierzchnią 41 na zwężonym zakończeniu 31 gąsiora 32. Górna krawędź 42 progu 35 leży znacznie wyżej niż najgłębsze miejsca 43 otworów 38, po których może spłynąć woda.

Zastrzeżenia patentowe

1. Gąsior dachowy, znamienny tym, że jego zwężone, nakrywane przez przylegający gąsior (7) zakończenie (11) dopasowane jest wymiarowo do wewnętrznych powierzchni podpierających jego drugiego zakończenia (8) tylko w częściach powierzchni jego płaszcza zewnętrznego, podczas gdy inne części zewnętrznej powierzchni zwężonego zakończenia są cofnięte w stosunku do wewnętrznej powierzchni drugiego zakończenia.

2. Gąsior według zastrz. 1, znamienny tym, że górna strona zwężonego zakończenia (11) walcowego lub stożkowego gąsiora jest spłaszczona.

3. Gąsior według zastrz. 1 lub 2, znamienny tym, że zwężone zakończenie (11) w pobliżu swej powierzchni czołowej zawiera wystający na zewnątrz próg (14), rozciągający się na cały obwód zewnętrzny.

4. Gąsior według zastrz. 3, znamienny tym, że jego zakończenie (8) pokrywające przylegający gąsior (12) co najmniej w obrębie pokrycia, posiada dwa wystające do wewnątrz progi (9, 10), których odległość odpowiada co najmniej szerokości zewnętrznego progu (14) zwężonego zakończenia (11).

5. Gąsior według zastrz. 1, znamienny tym, że zwężone zakończenie (19) walcowego lub stożkowego gąsiora (20) jest ukośnie ścięte po obu stronach w kształcie dachu.

6. Gąsior według zastrz. 5, znamienny tym, że przekrój ukośnego ścięcia (26) jest prostolinijny.
7. Gąsior według zastrz. 5, znamienny tym, że przekrój ukośnego ścięcia (25) ma postać linii krzywej.
8. Gąsior według zastrz. 5 do 7, znamienny tym, że w obrębie powierzchni czołowej nakrywanego zakończenia (19) gąsiora usytuowany jest próg (22), który w dolnej części (23) jest wyższy niż w innych częściach.
9. Gąsior według zastrz. 5 do 8, znamienny tym, że w środku i po obu bokach wewnętrznej czołowej strony pokrywającej dachówki usytuowane są podwójne progi (17a, 17b, 17c, 18).
10. Gąsior według zastrz. 5, znamienny tym, że ukośne ścięcie (37) zwężonego zakończenia (31) gąsiora (32) jest spłaszczone coraz bardziej ku czołowej powierzchni (33) i przechodzi w spłaszczoną poziomo część.
11. Gąsior według zastrz. 10, znamienny tym, że strona czołowa (33) spłaszczonego poziomo zakończenia gąsiora wyposażona jest w próg (35).
12. Gąsior według zastrz. 11, znamienny tym, że po obu wewnętrznych stronach nakrywającego gąsiora usytuowane są progi (29), które wchodzą w obustronne rowki (30) nakrywanego gąsiora.

Fig. 1

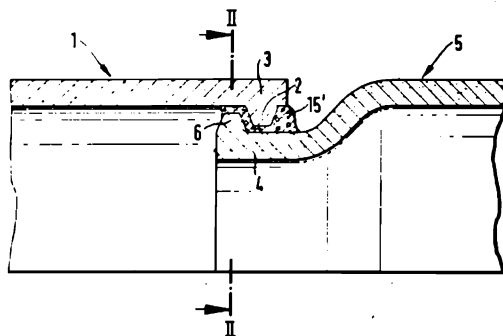

Fig. 2

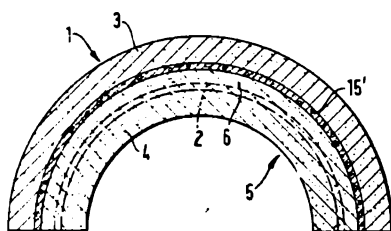

Fig. 3

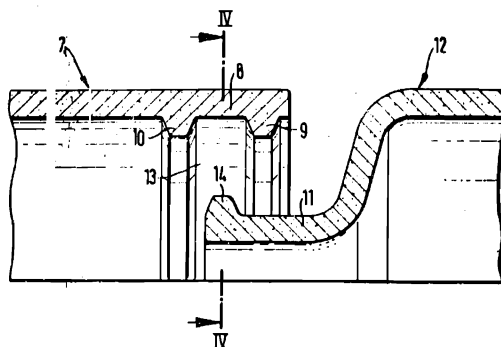

Fig. 4

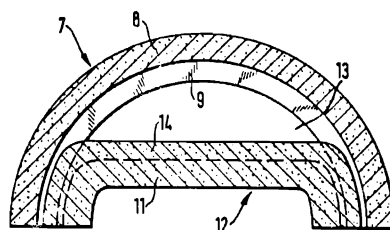

Fig. 5

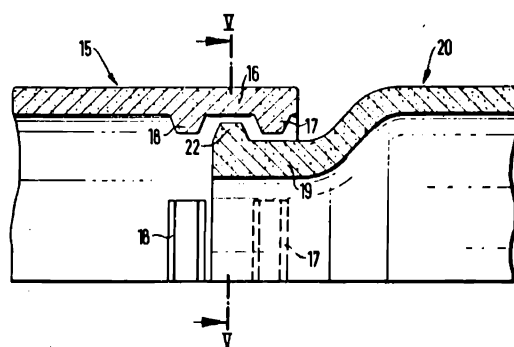

Fig. 6

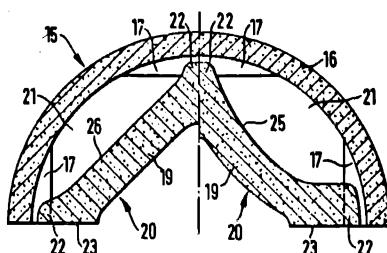

Fig. 7

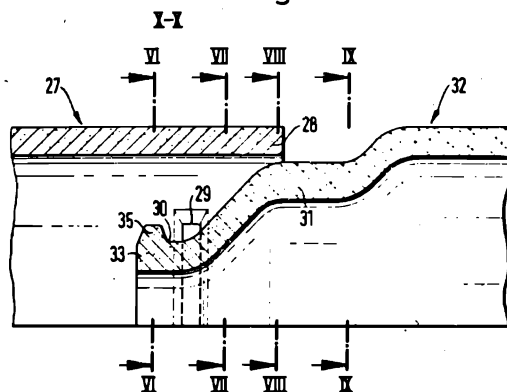

Fig. 8

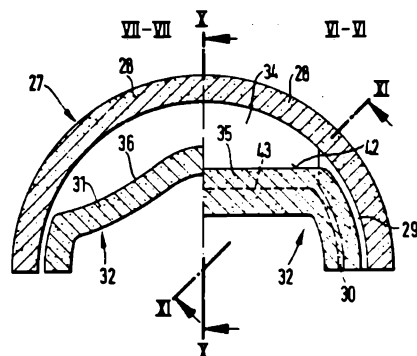

Fig. 9

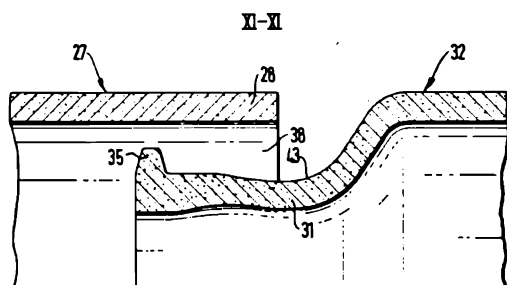

Fig. 10

